

ה"ת 58668/06 - בן ציון זר נגד משטרת ישראל - תחנת משטרת lod, מדינת ישראל, מדונה בורטראשויל

בית המשפט המחוזי מרכז-lod

ה"ת 23-06-58668 זר נ' משטרת ישראל - תחנת משטרת lod ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבד השופט עמיית מיכלס
מבקש	בן ציון זר
נגד	1. משטרת ישראל - תחנת משטרת lod
משיבים	2. מדינת ישראל
	3. מדונה בורטראשויל

החלטה

1. לפני בקשה נוספת למתן החלטה בעניין מוצגים (תכשיטים ויהלומים) הקשורים לתפ"ח 18-06-67082, במסגרתו הורשע אדם בביצוע עבירות של רצח בכוונה תחילה, שוד בנסיבות מחמיירות, הצתה ושיבוש מהלכי משפט, ומשפטו הסתיים זה מכבר. המילה "נוספת" מתבקשת, שכן בפרישה זו ניתנו בעבר שתי החלטות בקשר לתפוסים:

הachat, החלטה מיום 21.3.2021 שניתנה על ידי כב' השופט מ' גリンברג במסגרת ה"ת 21-01-40329, במסגרתה נקבע, ביחס לתכשיטים ויהלומים שנמצאו במשרדו של המנוח, שאלן יצלומו על ידי המשטרה, המשטרה תציג אותם לנאים, וככל שלא יטען לבועלות ישבו למשפט המנוח".

השנייה, החלטתי מיום 28.6.2023 שניתנה במסגרת ה"ת 23-03-14398, בנוגע להליך בו ביקש מי שהגדיר עצמו כחברו הקרוב של המנוח, לקבל לידי את התפוסים.

2. שני ההלכים הסכימה המדינה להשיב את התכשיטים לבעלים החוקי, אולם הבירה שאין בידי יכולת לקבוע מהם אולם בעליים.

3. דין הבקשה להידוחות.

כפי שהבהירתי בהחלטתי בה"ת 23-03-14398, הבקשה מתיחסת להליך שהסתיים לפני זמן רב, בו ניתנה החלטה שהפכה לחלוטה, ועל כן דינה להידוחות אף ללא צורך בקיום דין).

4. מעבר לאמור, אף זאת צוין באוטה החלטה, מאחר שלא ניתן למוד מיהו הבעלים של התכשיטים, הרי שסימלא סוגית הבעלות על התכשיטים חורגת מגבולותיו הצרים של ההליך הפלילי שהתנהל. הדברים עולים בזורה ברורה אף במסגרת הבקשה הנוכחית, כאשר עולה מטעוני הצדדים שעדין קיימות מחלוקת עובדתית ומשפטית בנוגע ליזיקתם הקניינית לתכשיטים. כפי שנכתבו, "במצב דברים זה, דומה שההליך המתאים ליבון המחלוקת, שלא לבנו בגדרו של ההליך הפלילי, ובראשן קביעת הבעלות בתכשיטים - הוא ההליך האזרחי". כוונת של דברים אלו יפה גם עתה, ואולי אף ביתר שאת, לאחר שימושו נוכנס גורם נוסף הטוען בעלות בתפוסים.

5. אזכיר את סעיף 36 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה) הקובע:

"הוגש החפש קריאה לבית המשפט, רשאי בית המשפט, בין בפסק דין בעניין הנדון ובין בצו מיוחד, לצוות מה יעשה בו..."

כן אשוב ואזכיר את דבריו השופט י' דנציגר, בדעת רוב, בבש"פ 13/2013 מדינת ישראל נ' גולן, פסקה 13 (16.10.2013) בנוגע למטרתו של סעיף 36 לפקודה:

"...הקביעה לפיה בנסיבות העניין ההליך לפי סעיף 36 לפקודה אינם ההליך המתאים לקביעת הזכויות הקנייניות, נעוצה בראש ובראשונה בתכליתו של סעיף זה. מדובר בסעיף שנועד להקנות סמכות טכנית ופרוצדוראלית לבית המשפט להורות מה "עשה במוցים שהובאו לפניו. מטרתו של הסעיף "להעלות תיקון לחפצים המצויים בידי המשטרה בקשר להאשמה פלילית, לאחר שזו נדונה וחוסלה על-ידי בית המשפט"... סעיף 36 לפקודה מקנה לבית המשפט הדן בעניין פלילי סמכות עזר בסיום המשפט הפלילי ולפיכך אין הוא יכול להיות אכסניה לניהול "משפט שאחורי המשפט". אין לצפות משופט שדן במשפט הפלילי להפסיק ולנהל בתום המשפט הפלילי דיון מהותי רחב היקף בשורת סוגיות עובדיות ומשפטיות שלא נדרש כלל לצורך הכרעת המשפט הפלילי. מתן גושפנקה להרחבת יתר של ההליך לפי סעיף 36 לפקודה תפגע באופן קשה באינטרס שביעול ופישוט ההליך הפלילי. בנסיבות בהן שופט מגיע לכל מסקנה כי האפיק הדיוני של סעיף 36 לפקודה אינם ההליך הרاءו לדון בבקשתו, רשאי הוא לסרב לדון בה שכן לשונו של סעיף 36 נוקטת בביטוי "רשות בית המשפט". קרי, מדובר בסמכות עצם הפעלתה מסורת לשיקול דעתו של בית המשפט". (ההדגשה במקור - ע.מ)

דברים אלו יפים, כאמור, גם לעניינו.

6. נכון כל האמור, הבקשה נדחתה. התכשיטים יושבו לבעליהם, בהתאם להחלטות קודמות שניתנו. ככל שהבעלים אינם ידועים או מוסכמים, יוכל צד מעוניין לפנות לערכאות המתאימות, אולם זאת שלא במסגרת ההליך הפלילי.

ניתנה היום, כ"ג تموز תשפ"ג, 12 يول' 2023, בהעדר הצדדים.